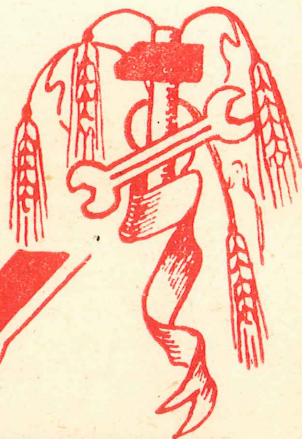

Jevišovické

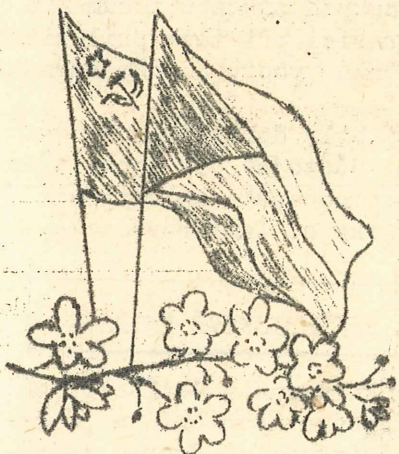
NOVINY

VDÁVÁ OSVĚTOVÁ BESEDA V JEVIŠOVICÍCH

Ročník 1974 /XVII./, číslo 3 a 4

Duben a květen

JE PRVNÍ MÁJ

Je první máj, zas k radostem,
ke kráse, k lásce zvoucí.
Odzvoňme žalu a všem starostem,
ať smysly naše se jak brouci
rozběhnou po travách a po květech
a nadýchají se té krásy.
Je to tvé rodné země lech
a síla, jež jí v srdci kvasí.

Je První máj zas, máj dělnický,
nachové obláčky naň námi plynou,
poplynou vždy a navždycky
nad naší domovinou a nezahynou;

neb zvěstovaly svítání
nového života nám a štěstí.
Držíme klíče k němu ve dlani
a svíráme je pevně v pěstí.

Jan Alda

ZVEME VÁS VŠECHNY

K HOJNÉ ÚČASTI NA MÁJOVÝCH OSLAVÁCH U NÁS!

Program májových oslav: *

1. květen : v 7,00 hodin zábavné filmy v kinosále Komenia
v 8,30 hodin řazení májového průvodu před Komeniem
v 9,00 hodin odchod průvodu do Nového zámku
v 10,00 hodin slavnostní projev před Novým zámkem
v 10,30 hodin koncert dechové hudby v parku
4. a 5. květen májová veselice TJ Sokol ve Starém zámku
8. květen : v 19 hodin řazení lampiónového průvodu před školou
v 19,30 hodin odchod lampiónového průvodu na hřiště
ve 20,00 hodin slavnostní projev ke dni ostrobození a zapálení vatry
9. květen : ve 14,00 hodin slavnostní otevření a předání klubovny mládeži
v 15,00 hodin branné předvedení Svazarmu na hřišti.

Májový výbor

V E Ř E J N Á S C H Ů Z E

organizací Komunistické strany Československa, Místního výboru Národní fronty a Místního národního výboru v Jevišovicích se konala v úterý dne 26. března v 19 hod. v sále Pomenia. Po zahájení schůze ředitelem ZDŠ s. Zdeňkem Busto a uvítání velmi četných občanů přečtena projev o politicko výchovné a ideové práci předsedkyně VO KSČ s. E. Zámečnicková. V dalším bodu programu seznámil přítomné předseda JZT ČSSR s. inž. Oldřich Kukla s hospodařením našeho JZD za rok 1973 a s úkoly JZD na rok 1974. O plnění vcelbního programu MNV za rok 1973 a o úkolech MNV na rok 1974 hevořil pak předseda MNV s. Jan Fučík. C slovo se přihlásil také vedoucí jevišovické provozovny Ol Elektrotovu s. Fr. Prokeš, aby přítomné seznámil s výsledky výrobního plánu této provozovny a s jejími úkoly pro rok 1974. Na závěr schůze vystoupil zástupce OV KSČ s. Mucha, kterejdnak kladně zhodnotil dobré výsledky plnění hospodářských úkolů Jevišovických, jednak přednesl referát k některým ekonomickým i jiným konkrétním úkolům. red.

V Ý Z V A K O B Č A N Ů M !

Místní národní výbor obrací se na občany s touto výzvou :

1/ F. M Á J O V Ý M O S L A V Á M

v y z d o b t e p a t ř i č n ě s v ě d o m y
a o k n a v l a j k a m i a k v ě t i n a m i .

2/ Z A P O J T E S E v počtu oo největším

d o N Á R O D N Í S M Ě N Y, která u nás
b u d e v e d n e š 2 5 . a ž 2 7 . d u b n a .

Přijďte pomoci při úpravě prostranství před
k l u b o v n o u a p ř i j a r n í m ú k l i -
š u v o b c i . A ť j e n a š e m ě s t o p ě k n ě a č i s t ě !

3/ P A M A T U J T E , že stále platí vyhláška

MNV • Z Á K A Z U Z A L Ě V Á N Í

• Z A H R Á Ď E K v o d o u

Z V O D O V O D U .

Uvědomte si v á ž n o s t z e s o b o v a c í s i -
t u a c e s v o d o u u n á s a b u d t e v t o m t o
s m ě r u u k á z n ě n í !

Děkujeme vám za pochopení.

MNV

Z ČINNOSTI SBORU PRO OBČANSKÉ ZÁLEŽITOSTI

Dne 16. března proběhly v obřadní síni
MNV v Jevišovicích dvě radostné události.

Sbor pro občanské záležitosti uvítal do
života 13 občánků : Jsou to :

Fiala Antonín	Hamza Tomáš
Horák Petr	Hrdová Michaela
Hrdová Pavla	Jelínková Marie
Fuřitko Ivo	Němec Jiří
Pavelka František	Šanda Josef
Tlapáková Kamila	Zeiser Antonín
Zeiserová Romana.	

J. Špalka.

Obřad probíhal za hudebního doprovodu s. V.
O kulturní vložku se postarali pionýři
ZDŠ a ženský pěvecký sbor řízený s. uč.
V. Macákem. Všem novým občánkům přejeme
šťastný život v naší krásné socialistické
vlasti.

Hned poté se uskutečnilo za účasti
zástupce VB a dalších hostů slavnostní
předání 54 občanských průkazů žákům ZDŠ.
Velmi pěknou zářavici při této příležitosti
přednesla členka výboru ZO SSM Dagmar
Krejčová.

Obě slavnosti byly dobře organizovány
a proběhly velmi důstojně díky dobré práci
vedoucí Sboru pro občanské záležitosti s.
Tunové a matrikářky s. Taflířové.

Za.

Ú S P Ě C H S T Ř E D I S K O V É K N I H O V N Y

Středisková knihovna v Jevišovicích
má 6.234 svazků hodnotných knih a je stá-
le doplňována novinkami. O dobrou propa-
gaci knihy a velmi příjemné a estetické
prostředí se pečlivě stará knihovnice Da-
nuše M a l á . Že toto prostředí čtenáři
rádi navštěvují je vidět již z toho, že
během roku 1973 bylo 9.907 výpůjček. Přomě
toho knihovnický metodicky pečuje 19
obcí v obvodu a zpracovává pro ně zvláštní
výměnný fond.

Knihovna se zúčastnila čtyřstupňové
soutěže BUDUJEME VZORNOU LIDOVOU KNIHOVNU
a právě v těchto dnech byla hodnocena již
ve třetím stupni. Přomě hodnocení prostře-
dí, vybavení knihovny a j. provedly komise
krajská a ministerstva kultury kontrolu
činnosti a udělily knihovně ministerské
uznání. Nyní postupuje do celostátní sou-
těže.

Soudružce M a l é čtenáři děkují za
hezky poměr ke knize i k lidem, za její
dobrou práci a do dalšího kola soutěže jí
přejí další vítězství.

Za.

Z N A Š E H O J Z D

V Jednotném zemědělském družstvu Č SP
v Jevišovicích se 11. dubna 1974 konala
ustavující schůze samostatné odbočky ČSP.

Zatím je organizováno 55 členů. Předsedkyní byla zvolena s. Jaroslava Horáková. Odbočka si vytýčila velmi hodnotný a zajímavý plán činnosti. Přejeme jí hodně úspěchů.

Za.

Z ČINNOSTI ZO SSI JEVIŠOVICE

V únoru a březnu se členové ZO SSI zaměřili hlavně na divadlo, brigády a práci s pionýry. Nyní se připravují na soutěž Strana a mládež, která proběhla v Komeniu 13. dubna. Divadelní hru *POCCUR V POLOBOTIČACH* jsme si zahráli jen třikrát - jsou tu, žel, malé možnosti. Závadou je zatím malé spojení s obcánstvem. Naše dojíždění za diváky do okolních obcí je velmi nákladné a dojíždění diváků do Jevišovic je obtížné vzhledem k auterovskému spojení, které je buď nevyhovující a nebo vůbec žádné. Poprvé jsme 22.2. po oslavě Vítězného února v Komeniu pro žáky ZDŠ, podruhé jsme hráli pro občany Jevišovic 23. února a nakonec jsme vystoupili 9. března v Rádkovicích, kde naše divadelní představení bylo připraveno k oslavám MDŽ.

Bylo by nám milé a pro nás všechny povzbuzující, kdybychom mohli počítat s větším pochopením a návštěvou jevišovických, střelických, černínských a bojanovických občanů. Navíc ještě chceme společně s divadelním kroužkem OB přispět k pobavení obyvatel Domova důchodců.

Dne 2. března se část svazáků zúčastnila soustředění vedoucích pionýrů na bojanovické pile, kde proběhlo školení ve formě přednášek a praktické výuky zaměstnání pro pionýry.

Na brigádách při úklidu v klubovně a při úpravě prostranství u klubovny bylo za I. čtvrtletí 1974 odpracováno celkem 147,5 hodiny. Pro příští dva měsíce jsou plánované činnosti a brigád na dokončení klubovny se všichni členové ZO SSI zaměří na úspěšné dokončení maturitních a prospěchových zkušebních ve školách a ucelistích.

1. Trojan

BLAHOPŘEJEME PRODEJNĚ ZELENINÝ

Informační bulletin podniku ZELENINA JIHLAVA v březnu 1974 vyhodnotil výsledky socialistické soutěže za rok 1973. V soutěži o nejlepší prodejnu okresu Znojmo získala 1. místo s. Danuše P l i š k o v á, vedoucí prodejny 558 Jevišovice. Toto hodnocení si, plným právem zaslouží nejen pro strážce vzorného provozu prodejny, ale i za obětavou práci, iniciativu a pevný vztah k zákazníkům.

Přejeme s. Plíškové do další práce hodně úspěchů!

Zákazníci.

František Směja :

RUDÝ ŠÁTEK

Mám rudý šátek pionýrů
a to už něco znamená!
Jsem strážce světového míru,
jsem ocel ohněm kalená.
Ohněm všech srdcí bojovníků,
jaký byl Oleg Koševoj,
ohněm hrdinů úderníků,
vzývajících práci v boj
o sluncem naplněných dní,
o hojnost žnových polední.

Mám rudý šátek cti a mládí,
v němž všechno moje nadšení,
v něm však i odpor k lidem zrady,
oslavujících vraždění.

Mám rudý šátek, šátek štěstí
v něm pravda žití odvěká:
Nepřítele sraz tvrdou pěstí
a v náruč sevři člověka.

25 LET PIONÝRSKÉ ORGANIZACE

24. dubna 1974 oslaví Pionýrská organizace 25 let svého trvání. Na počest tohoto výročí proběhne v naší pionýrské skupině v době od 22. do 27. 4. Týden pionýrské aktivity.

Budou to tyto akce :

- 22.4. - pionýrská směna
- beseda pionýrů s představiteli
Straničských orgánů a akce
- 23.4. - skupinové shromáždění
- 24.4. - pionýrský budíček / relace v místním i školním rozhlase /
- 25.4. - soutěž pro jiskry " O kuličkovém hrále "
- 26.4. - pionýrský poplach
- 27.4. - sraz oddílu v Bojanovicích, kde proběhne Závod turistické zdatnosti.

Toto naše výročí spadá do roční oslav 30. výročí Slovenského národního povstání, do období příprav 30. výročí osvobození Československa Sovětskou armádou a do období, které je velmi příznivě ovlivněno úspěchy mírové ofenzivy Sovětského svazu a ostatních socialistických zemí.

Na počest těchto výročí jsme uzavřeli závazek, který v pondělí 22.4. odevzdá zástupce pionýrů z naší PS při příležitosti přijetí delegace pionýrů z jednotlivých pionýrských skupin okresu představiteli okresu na člensním výboru Komunistické strany Československa.

Současně delegace pionýrů předá tento závazek předsedovi M.V. s. Janu Fučíkovi.

Skup. ved. Hana I u k l o v

FILMAŘI PODRUHÉ U NÁS

Krásné přírodní romantické prostředí Jevišovovic se dvěma zánky se samo přímo nabízí, aby bylo všostranně využíváno. Činí tak v poslední době nejen četní návštěvníci z daleka a široka, ale i různé organizace, které u nás v příjemném prostředí konají různé sjezdy, aktivity a školení. Také čs. televize a čs. rozhlas již několikrát pro své účely využily našich krás a pamětihodností. Nyní, opět po několika letech přichází k nám i čs. státní film.

Vzpomínáme si jistě všichni, když v červenci 1966 byl u nás natáčen film HOTEL PRO CIZINCE. V těchto dnech pak jsme znovu svědky, že k nám na delší dobu přijelo barandovské filmové studio.

Když se 4. března t.r. ozvala v čs. televizi výzva, že Filmové studio Barandov hledá pro svůj nový film místo, kdy by byl zámek, stromoradi, valně stojící skupiny stromů, brána a v zánku ústav soc. péče, poslal jsem jim spolu s naší propagační brožůrkou návrh, že by se pro tento účel jistě hodil náš Nový zámek. Je pro nás jistě potěšující, když se podle vyjádření vedoucího výroby Studia Barandov s. Jos. Cuzského dovídáme, že většina nabídek, které došly na televizní výzvu do Barandova, doporučovala právě Jevišovice, což také rozhodlo, že se tu nyní natáčení filmu uskutečňuje.

Barandovští k nám přijeli 3. dubna a s menšími přestávkami budou u nás filmovat do poloviny května. Natáčí se film VELKÉ TRÁPENÍ podle knihy Heleny Šmahelové. Scenáristou a režisérem filmu je Jiří Hanibal a druhým režisérem Milan Jonáš, vedoucím výroby Josef Ouzký, výtvarníkem Jiří Hlučný, kameramanem Jan Novák.

V hlavní roli Jan hraje 13 letá dívka Renáta Mašková, dále hrají tyto herci: Eduard Cupák, Božena Buharová, Jana Štěpánková, Zdena Martínková, Marie Motlová, Vanda Švarcová, Hana Pachertová a další.

Některé dílčí záběry se budou natáčet na zánku ve Višňové, na nádrazí ve Veselí, Okříškách a Grešlovém Mýstě.

Natáčení filmu přispěje nepochybně k další propagaci krás našeho města.

Projeme barandovským filmařům hodně úspěchů a aby se jim u nás líbilo.

Dr. Audy

SOUTĚŽ O ZLATÝ POHÁR

Zemědělských novin v kopané se stává již tradiční v řadě kulturních, rekreačních a sportovních akcí našeho JZD ČsSP.

1.kolo tohoto zajímavého turnaje se konalo za hojné účasti diváků v sobotu dne 13. ledna na sokolském hřišti. Turnaje se zúčastnila mužstva JZD Jevišovice, JZD Kralice na Hané, okr. Prostějov, JZD Načešice, okr. Chrudim a JZD Chrástovice, okr. Strakonice.

V 1. utkání se střetli fotbalisté Jevišovice s Načešicemi. Nerozhodný výsledek utkání 0 : 0 byl vyřešen střelením penalt, v němž více štěstí přálo Načešicím, které zvítězily 10 : 9. V 2. zápase se utkaly Chrástovice s Kralicemi a po rovněž nerozhodném výsledku 0 : 0, zvítězily Chrástovice opět penaltami v poměru 7 : 6. Třetí utkání Jevišovice - Kralice rozhodly ve svůj prospěch Jevišovice stavem 3 : 2, čímž si v turnaji zajistily 3. místo. Ve čtvrtém utkání mezi Chrástovicemi a Načešicemi vyhrály Chrástovice 2 : 0 a staly se vítězem 1. kola turnaje. Načešice byly druhé a Kralice čtvrté. Turnaj vedle rytířského sportovního zápolení se stal opět příležitostí k vzájemnému seznámení se soutěžících JZD a k navázání dalších družebních přátelství.

SKRÝVAČKY

1. Nevelká ves v horách s'alnatých, ale zdravě žije.
 2. Mycí houba nabobtná ve vodě rychle.
 3. Tajemník jednoty řečnil ve schůzi k věci.
 4. Posviť mi ještě pod stůl !
 5. Pokryj ubrusen tabuli !
- V každé větě je název hlodavce.
Rozluštění z min. čísla : 1. bělásek, 2. žlutásek, 3. paví oko, 4. admirál, 5. babočka, 6. štakárek, 7. modrásek.
- Správné rozluštění zaslali : L. Adamová, V. Lin, H. Pavlů Třebíč, Fr. Meduna Brno a Dr. I. Vavrouch Farviná. Blahopřejeme a současně hojně zdaru do příštího kola !

E.K.a red.

PODĚROVÁNÍ

- 1/ Požárníci děkují občanům za hojnou návštěvu na jejich plesu a současně všem, kdož jakýmkoli způsobem přispěli k jeho zdaru !
- 2/ Jevišovické občanky v Donově důchodců děkují za milé blahopřání ke Dni žen dětem z mateř. školy, jejich učitelkám a členkám SPOZ. Jejich návštěva v DD je velmi potěšila.

Jevišovické noviny vycházejí 1 x za 2 měs., řídit je red. rada : dr. L. Audy, Zdeněk Busta a Zdeněk Kostřoun.
Povoleno ONV ve Znojně.

ÚSPĚCHY ŽÁKŮ JEVIŠOVICKÉ ZDŠ

Dne 26. února 1974 se na ZDŠ konalo školní kolo Olympiády ruského jazyka, kterého byla přítomna s. Květa Kuklová, členka I. čs. armádního sboru a účastnice osvobozovacích bojů na území SSSR a Dukly. Soutěž připravovala a řídila s. učitelka Vítková.

Podmínky soutěže: soutěž probíhala v ruském hovoru, v četbě neznámého ruského textu, v recitaci a znalostech o SSSR.

Úroveň soutěže byla velmi dobrá a komise určila následující pořadí:

- 1/ Polášková Vladislava
- 2/ Hešová Jana
- 3/ Filipská Vlasta.

© další místa se dělí: Čapounová Marie, Welfschützová Praheslava, Malý Jaroslav, Plíšková Judita, Holcrová Marta a Vybíral Zdeněk.

Všem soutěžícím patří poděkování za pečlivou přípravu a za to, že propagují krásu ruského jazyka. Vždyť ruský jazyk je jazykem našich osvoboditelů, prvních kosmonautů a hlavně našich nejlepších a nejvěrnějších přátel.

Dne 13. března se ve Znojmě konalo okresní kolo této soutěže, kterého se zúčastnili vítězové školních kol z 19 ZDŠ okresu. Naší školu úspěšně reprezentovala Vladislava Polášková, která zvítězila před žáky Velaříkovou z Lyjčovic a Stojskačovou ze ZDŠ Leninova ul. ve Znojmě.

Dne 12. dubna proběhlo v Brně krajské kolo olympiády RJ, kterého se zúčastnili vítězové okresních kol. Naš znojemský okres reprezentovala žákyň naší školy Vladislava Polášková, která v konkurenci 17 soutěžících obsadila velmi pěkné 6. místo.

Upřímně jí blahopřejeme k tomuto úspěchu!

VENKOVSKÉ KAPELY NAŠEHO KRAJE

/ Iokančení /

V Jevišovických novinách č. 7/8/71, č. 9/10 71, č. 1/2/72 a č. 7/8/72 jsme uveřejňovali na pokračování podvýše uved. titulkom článku našeho dopisovatele Stan. Sedláka ze Znojma o venkovských kapelách našeho kraje, jehož dokončení z technických důvodů nebylo možné. Dnes tedy zveřejňujeme závěr článku.

I N D Ř I :

Hudebník, lidový skladatel a kapelník Josef I N D R A se narodil 5. října 1893 ve Višňově na Znojemsku. Byl z domácké rodiny z více dětí. Neměl tedy na růžích ustláno. Od mládí jevil náklonnost k hudbě, rád by se byl naučil hře na housle a křídlovku. Ač rodiče chlapcovi neměli pro jeho záliby pochopení, koupil si přece mladý Pepek starší křídlovku

a začal vytrubovat. Místní hudebník mu ukázal jak se hraje C "škála" a již zněly valčíkové písně Tam v Bosně na kopečku a Já jsem sirotok. Pak si mladý samouk koupil housle a Hofmanovu školu na ně a pustil se do hraní. Hra na křídlovku se zlepšila, až ho přijal kapelník místní kapely Krchnavý do své bandy. Jeho touha se splnila.

Udyž r. 1914 vypukla I. světová válka, přihlásil se dobrovolně k plukovní hudbě p. pl. č. 99 ve Znojmě. Po zkoušce kapelníkem Hunáčkem a dirigentem Vaničem byl přijat, ale nastalo mu teprve to pravé učení. Vždy hrával l. křídlovku. Pokračoval zdatně a r. 1916 dosáhl hodnosti četaře. Téhož roku odjela celá hudba na ruskou frontu k svému pluku, bojujícímu na Volyni v blízkosti města Kolků na řece Styru. Po celoročním pobytu na vých. bojišti byl pluk s hudbou přeložen na bojiště italské, kde se Indra dočkal národního osvobození. Vrátil se pak do Znojma k p. pl. 24 ke kapelníku Veselému, ale na vojně nezůstal. Hrával doma opět s kapelníkem Krchnavým. Po půl roce dva bratři Krchnaví kapelu opustili a zbývající hudebníci zvolili si za kapelníka Josefa Indru. Tím dostala kapela název I n d ř i .

Nový kapelník ihned svoji kapelu rozšířil na 2 tenory, později na 3 křídlovky a 3 klarinety, takže žádná z tehdejších kapel se jí nevyrovnala. Sám ovládal hru na všechny nástroje žesťové, všechny druhy klarinetů a nástroje smyčcové. To však není vše. Již při rozvoji své hudebnosti v sobě cítil skladatelské vlohy. Základy skladby mu na vojně poskytl kapelník Richard Hunáček a dirigenti Harna, Vanič a Hauptfogel, takže po návratu domů si koupil starší harmonium, Förstrovu nauku o harmonii a začal skládat. Skládal jak pro žesť, tak i pro smyčce. Byly to valčíky, polky, sousedské. Po několika zdatných skladbách zadal svoje věci Čs. rozhlasu v Brně, kde byly přijaty a vysílány. Po poradě s kapit. Petrem Novoralem požádal také o přijetí do Ochramného autorského svazu a po předložení svých 20 skladeb byl přijat. Tak se stal lidovým skladatelem. Složil celkem 80 skladeb, z nichž mnohé vyšly tisítkem a některé byly nahrány na gramofonové desky. Některé valčíky: Dívčí žal, Škoda mladosti, Dostaveničko, Otrole Skalice. Polky: První fialky /složena při účinkování na všesokolském slatě v Praze./, Zklamaná, Moravskokrumlovská, Svěhlavá/vítěz. skladba ze soutěže Svazu skladatelů r. 1966, otištěna r. 1967/. Sousedské: Z našeho kraje atd. Poslední opus 80 je Moziříšský valčík. Stálí členové Indrovy kapely: Morašice: 1. Josef Šnábl, Es trubka, housle 2. Ant. Potrnc, Es trubka, housle

3. Ignác Hubáček: helikón, basa
 4. Frant. Novák: malý buben
 5. Jan Tesař: E trubka, housle
 Višňové: 6. Josef Indra: křídllovka, housle
 7. Frant. Březina: křídllovka, C trubka
 8. Frant. Nechybka: bas křídllovka, flétna
 9. Frant. Indra: klarinety
 10. Jan Vyhnálek: klarinety
 11. Frant. Herák: helikón, basa
 12. Jan Šmehra: helikón, basa
 Trstěnice: 13. Arnošt Vrána: velký buben, housle
 Žerotice: 14. Fr. Nechvátal: helikón, basa
 Vémyslice: 15. Frant. Bašta: klarinety, akordeon
 Jamelice: 16. Cyril Boroš: klarinety
 Dukovany: 17. Vlad. Padrta: klarinety
 Dol. Dubňany: 18. Jos. Vyžrálok: klarinety
 Hor. Dubňany: 19. Jos. Focanda: E trubka, housle
 Dobronice: 20. Jos. Zvěřina: klarinety
 Výrovic: 21. Fr. Ambrozek: klarinety
 Čermákovice: 22. Fr. Lesonický: křídllovka, C trub.
 Tulešice: 23. Jos. Pislcait: B trubka, housle
 Roučovany: 24. Jul. Novák: křídllovka, C trubka
 25. Jos. Veselý: křídllovka, C trubka
 Myslibořice: 26. Marcel Črha: bas křídllovka, tromb.
 Alexovice: 27. Jan Proječí: klarinety
 Křepice: 28. Vác. Lučina: helikón, basa.
 Výpomocní hudebníci v Indrově kapeli:
 Žerotice: 1. Felix Hofštetr: křídllovka, C trub.
 Višňové: 2. Leop. Frchnavý: křídllovka, (housle)
 Roučovany: 3. Fr. Růžička: bas křídllovka, trombón
 Stryje: 4. Fr. Procházka: B trubka, trombón
 Slavětice: 5. Vác. Valach: B trubka, trombón
 Březník: 6. Fr. Staněk: bas křídllovka, trombón
 Domčice: 7. Jan Reiter: bas křídllovka, trombón
 Únanov: 8. Lamb. Hanzal: bas křídllovka, housle
 Žerotice: 9. Jan Ludvík: B trubka, housle
 10. Vác. Saleta: klarinety.

Z jmenovaných 38 hudebníků již 23 nežije. Byl-li čas, kapelník Indra vypomáhal sám i v jiných kapelách, např. v kapeli Vác. Strouhala v Křepicích u Brna, Norb. Škotákevi a Rud. Tomáři v Brně, Jos. Flegovi, kapel. hornic. kapely v Oslavanech, nebo Janu Nešvédovi v Březníku. Z německých kapel vypomáhal Al. Reiterovi v Pyjovicích a Leop. Růžičkevi v Hor. Frumlově.

I Indři měli svůj stejnojmenný původně modrá blůza, jednou tmavě, podruhé bílé kalhoty a vysoké černé čepice. Později zelený kabát a tmavomodré čepice.

Hrávali při různých příležitostech o poutích, posvíceních, hořech, ostatecích či masepustu, při divadlech, svatbách a pohřbech, dále při seškol., orlešských a hasičských ovičcích. Dvakrát koncertovali v Brně při Výstavě soudobé kultury r. 1928, 2x r. 1933 v Čes. rozhlasu, r. 1939 ve višňovském zámečku u hraběte Spiegela při návštěvě anglických hostů a téhož roku, jelikož byly taneční zábavy zakázány, koncertovali v Rešicích, Dukovanech a okolních místech. Církevní hudbu o vánocích, při Vzkříšení, o Božím Těle a poutích hrávali ve Višňovém, Dol.

Dubňanech, v Hl. Mašůvkách, na Velchradě a na Hostýně. V tomto poslechním místě se Indra uvešl se svým hudebním dorostem. Velkého úspěchu dosáhli Indři v Brně r. 1928. V počtu 22 mužů hráli mezi jiným Fučíkův pochod Salve imperátor, Staré kamarády od Tajgého, přechru Draga, s' ladby Blankenburgovy, Vačkéřovy, Obručovy ap. V brněnském rozhlasu pak hráli např. Austův pochod Filmová hvězda, valčíky Vzpomínky na fjordy, Harmonie duší a Zlatý důl, pak Indrový skladby Ze špilbořských tajů, Ozvěna hor, Zvadlé květy. Po skončení mu bylo oznámeno: "Pane Indro, ladilo to má to tempo, známka chvalitebná".

Když kapelník INDRA přesídlil z Višňového do Rešic, hrával nejen ve všech sousedních obcích, ale Indři zajížděli až do Německých Funic, Foněšína, Hartvíkovic, Třebenic, Valče, Řeznovic, Oslavan, Vedrovic, Olbramkotele, Znojma, Šatova, Jovišovic atd., dokonce do Židlochovic. Hrálo-li se např. v Hartvíkovicích, pro basistu Fr. Nechvátala ze Žerotice a barytonistu Lam. Hanzala z Únanova to znamenalo desítihodinovou turu s nástroji na zádech, vše za 45 Kč. Nejdále zajel Indra na výpomoc do Chlumu u Měřína, 65 km na kole tam, 65 km zpět s přenocováním v Tasově. To by dnešní hudebník žádný neodkázal. Hráli-li Indři hodně daleko, dali si sraz na půl cesty, pěšáci vyšli dřív, kolaři později. Pak postupovali společně.

Jedna příhoda z jejich muzikantského života: Indři hráli při zábavě v Tulešicích. Basista Nechvátal vzal s sebou helikón a pro zapůjčenou basu poslal do Višňového tulešického občana zvaného Hanýsek. Ten nesl zprvu basu na zádech, když pak mu byla moc těžká, táhl ji za krk za sebou po zemi. V jakém stavu ji přitáhl, není třeba vyprávět. Nechvátal nevěděl, měl-li se smát, nebo bédovat. Dlouho si ho hudebníci pro to dobírali. Indři sestáli a rozešli se.

Kapelník Josef Indra žije nyní v Jablonově u Vel. Meziříčí, těší se dobrému zdraví. ve svých 79 letech si ještě rád zahraje a skládá a skládá. Mnohá ljeta!

---0000---

Foněšino prezatím vyprávění o venkovských kapelách našeho kraje. Nemohli jsme vzpomenout všech, vyžaduje to hodně práce a času. Zvláštní studii zaslouhuje např. muzikantská obec Újezd se svými mnoha kapelami. Přicházejí k nám však také hudebníci i z větších vzdáleností, Kuchtíci z Blížkovic, Moterdi z Třebenic, Nešvěli z Březníka i jiní. •
 těch všech opět snad zas později.

Stanislav Sedlák

Znojmo

Manžel objevuje, že jeho milovaná Katruše není jen spanilá a náruživá, ale podivuhodně opatrná a hospodárná žena.

Plouho tajně ukrývala v mysli, jak těžko snáží nemilost markrabího Jošta k manželci a rodu Voků. Změřila brzy důvtipem, jaké jim plynou z toho nepřátelského poměru škedy i prospěchy. Snadno useudila ženským rozumem, že škoda je mnoho a prospěchy žádné.

Opatrně a nenápadně připomíná choti mnohé výhody, kdyby se odloučil od zarputilého jeviševského strýce a přimkl se k markrabímu. Vzády z těch půchnů, jimiž ho stíná markrabí pro jeho nájezdy a pleny, jistě nesklidí do stodol žádně úrody.

Jednou večer sedí paní s manželem v šeré kruhovité komnatě. Pánu se zachtělo zamýšlenou paní polaskat. Ale edmítla jeho ruku čosti příkře. Manžel se hryže, marně uvažuje, jakého asi myslu neb: provinění se dopustil.

Jeho Katruše mlčí. Jsou stále častěji ty pomluky v manželském souznění. V kypré prsti manželské lásky počínají kličít zrnka sváru. Paní smutně zdvihla černé obočí, potcm nosík, nakonec celý obličej nad nadýchanou krajkou trabantskou :

"Jak dlouho hodláte, pane choti, Hynku z Kurštátu ještě čekat? Vždy zaplatí za vaši pomoc u Znojma, jak slíbil učinit? Nerozumím vám pranic. Právěte, že strýc nemá peněz na zaplacení výloh válečných. Proč nepožádá českého krále, pro něhož přece bojoval? A což kořist z jeho jízdy a plenu? Málo zdarilých rejzů do Rakous podnikl?"

Manžel se silně polekal. Rozpačitě a jemně se klaní :

"Vzády jsem přece od strýce získal velikou odměnu. Kolik milostného půvabu jsem si vo Znejmě vysloužil!"

Ale paní netouží právě nyní po galantním holdování. To má svůj čas. Půvabná ženská hlava přemítá, počítá a baží po časných užitecích. Muž pase po ženské nežnosti, ale vystrčila na něho zoubky chtivost. Poznává svoji sličnou chot také po rubu. Vytušil dobře nebezpečenství. Jeho Katruše je žena, která neupouští

nepřítel jako strom vichřicí. Silné příšlody předků mne opustily, kdž jsem urdlel a klesl. Markonc také mezi moji přátelé jeden po druhém mne opouštějí. V nejtěžších chvílích jen můj bratr Jindřich a některý členové našeho rodu trvali po mém boku. Moji nepřítelé narleslili potomám mou podobu jako loupežníka. Spílají mi - pry pro mé pekelné skutky a rouhání. Loucký opct a jeho řeholníci straší mnou prostáky, ženy i děti od Brna až za rakouskou hranici." Odmlčel se únavou, kašlaje. Ještě více k ním točí slepou hlavu na polštěři, jak by vnitřním pohledem pátral, jací jsou nyní jeho synové. Jistě statní jineši, křepci a spanilí.

"Vromě hradu a hrsti zboží podědíte po mně jen dluchy. Nebudou vám všechny k necti, i kdž pomlouvají mluví jinak, neboť se kahromadily za výpravu zrajmskou. Zajisté by markrabí Prokop byl čestně zaplatil, kdyby tu s námi trval naživu. Za mé služby v bojích za osvobození českého krále ze zajetí dal mi v léno hrady Ratštejn, Holoubek a městečko Rouchovany. Je už mrtev a nyní jánové z Lipého naléhají na krále, aby léno mi bylo odnáto a svěřeno jim. Na svých jízdech jsem uložil jen špetku šalebné mince u poslu a kramářů markrabího a mnichů louckých. Ten ohen stříbra i zlata mne pátil. Rozdal jsem je chučasům, aby za ně nasýtili své děti."

"Chci být pochován vedle Gstríže na lesní stráni, tam u Roubené studánky pod dubem křemenáčem, kde mne polomrtvého našli moji lidé, kdž je tan můj věrný pes přivedl."

"Můj meč vložte do truhly, vezmu jej sebou. Všeček život jsem pracoval jen s mečem. I za noci visel u mého lože na dosah ruky. Ale nedobyl jsem jim sobě štěstí ani spokojenosti. - Meč držen pěsti, znamená někdy jen pochýbnou slávu a zisk, ale častěji zhrubu a smrt. Lůže byti někdy zachráncom života, ale zůstává vždy jako porušitel a často zhoubce. Nedám vám jiných rad, kromě jediné :

Zlomte, zapojejte meče ! Vraťte se ke kleci a sirpu !"

nikdy od záměru jednou pojeatého.

"Co jiní si dovedli vysloužit za menší úsluhy a oběti. Co jiné paní všechno mají!"

Pan Vok vyřeštil oči a zbledl.

Jako blesk projela myslí vzpomínka:

Sedí on, Hynek z Funštátu i Ješek Sokol z Lamberka u stolu v Rabštejně. Všichni tři psali manu propria atramentem svá jména na opovědi. Písař nasypal bílý písek na vlahý atrament.

Jeden z nich suše a hrozivě zašeptal:

"Buďž proklet, kdo zradí nebo odpadne!"

Irutě rozdrčen a stísněn mlčí.

Po tomto neblahém hovoru v kruhovité komnatě náleđa paní podivně a trvale se změnila. Skryla se pod těžká černá mračna jako tvářnost obloky. Smích i zpěvy docela ustály. Pro chotě má jen oči smutné a vyčítavé. Je nevrhá, časem i zlá. Chcejí hrálem s lokty skříženými na prsou a zaslzenýma očima. Tváří se jako bleďá světlice, očekávající mučednickou smrt.

Podle podání dřevních mudrců štedřest matky země k jejímu tvorstvu se obrací: Po sedmiletí úročy a blaha dává svým dětem sedm let strážní a hladu. Nestálost taková - věř kdo umíš - tkví prý v ženskoosti matky země, která je proměnlivá. - U paní Fatruše došlo k podobné proměně ještě dřív, než uplynulo sedm let. Podivná chťivost časného zisku potlačila rychle u sličné ženy milostnost.

Manžel semutně uvazuje o chování choti, trápí se neblahou proměnou. Pofouší se jí udobřit, získati zas její úsměv a hrst bývalého blaha. Ale jsa odmítán ze smuten, zoufá si téměř. Neboť je stále zamílován do své choti.

Paní však pevnou rukou vedla manžela k tomu, aby odpadl. Neboť podle úsudku šlechtičny pře Suchého Čerta je beznadějně ztracena. Starý zlostný strýc běhu události nezastaví.

Manžel se už jen matně bránil:

"Strýc jistě jednou zaplatí".

"Nedejte nic na jeho marné krahující prozpěvy.

Slibuje vám straky na vrbě, které už prodal i s peřím

Starý martrabí těžce vstává a odchází, za ním všichni kmeti. Nikdo v síni se neodvážá odporovat.

Ale v očích žalobců a jimi postraného zástupu se projevuje hluboké zklamání. Venku, mimo dosah soudlic strážných a martrabčící moci, nespokojenost se rozlila v prudký šum a zehrání. Neboť martrabí a jeho kmetové vzali jim vzrušivé a kratochvilné teatro, za nímž sem někteří vážili cestu z daleka, pěšky i koňmo mnoho mlí cesty. Žalobci, lupci, lichváři, členové kano-nie loučré, četrající na své právo, když se dovídají, že hrady knušátské jsou zadlužené, truhllice frázdné, že jejich žádosti a nároky visí v povětří, si stěžují: "Rámě našeho martrabího urdlelo, není už žádné spravedlnosti v této zemi."

Palé na šibeničním vrchu čelaly zástupy městských zevlounů nadarmo. Nebude ani lámání na kolo, čtvrcení ani utínání rukou, krácení hlavy. Pebré mrávy, staré řády a pravidla soudu jsou dnes porušeny. Časy jsou smutné, neboť ruce vladaře i jeho soudců stářím umdly.

-----0000-----

Z Brna přivezli chorého hejtmana téměř bezduchého. Složili ho na lože. Smrt se přiblížila a postavila se k jeho loži. Mlčky odpočíval, novle odmítal zvědavce a příchozí.

Ale jednoho rána, ve chvíli úlevy, dal zavolat i sobě oba syny, aby se s ním rozloučil. Ráz slyšel, že vešli, otočil k nim slepou hlavu.

Dlouho a úporně přemýšlel, než prokluvil:

"Můj bratr Jindřich a vy snad jediní, jako přev né brve, jste aspon někdy chápali moje záměry. Doufám, až mne budou cizí lidé proklínat, že moje brve bude aspon mlčet. - Moji předkové pokrtyli sebe i svůj rod oti a slávou. Byl jsem veden stejnou ctižádostí. -

Sotva jsem se vybotolil z plenel, libil se mň běh a mēc. Jako odrostlého panošika hladil mne jirým za vzor. Ráz jsem zmužněl, tepal ve mē silný život. Maronec se nanaaplil podle tužeb mládí. Po svém vítězství ve Znojme nad mocným vládní byl jsem pckoreu. Jen na chvíli jsem urdlel a byl jsem vyvrácen z kořenů zlosti

Na polky Zubří hlavy sluha spěšně z nosu řásku upravil. Ale podoba smrti i dále pohlízí na poplašené lmety ze záseří siné.

Ironičně nejvyšší soudi se vzhopil, aby přetrhl rozpaky. Zaprášil pod kůlrou dleuhými kníry a nařizuje písaři čísti žalobu a podrobné relace komorníci.

"Leží zde na lavici polomrtev a čeká, až se ho ujme kat", praví Zlatý kajr Třem ostrvím.

Ane neošálíš, můj milý, přemýšlejší Tři ostrve, zpívá jsi ty i Suchý Čert jednu píseň, jako dva kohtuí dlouhá léta na jediném hřadu pospolu.

Když písaři dočetli, mělo býti zahájeno slyšení svádků, potom mělo býti čáno slovo obžalovanému.

Markrabí starosta sleduje pozorně ponuré teatrum. Je tímto divadlem znechucen. Krutý a nesmiřitelný, dnes vábá. Je mu obtížno nedostátí svému slovu, jež čal v Praze králi, když slíbil ušetřiti hlavu jevišovského. Stejně král zaplatil mu za ni vysokou cenu. Tváří se, jakoby se mu zachtělo dnes plýtvati milostí. Nachýlil se k nejvyššímu soudci :

"Těn starý, zlostný vlk už nevstane, něbude už nikomu šloden. Potřebuje, aby mu byl podán rubáš smrti a nikoliv katův meč. Zde není už leho soudit. Pošleme ho umřít do Jevišovic."

Nejvyšší soudi vidí, že markrabí ztratil zájem na mučení a smrti umáčeného. Kýve hlavou :

"Ten zmračený lev nestojí za kopnutí. Ztrouchnivělé, mrtvé dřevo, ani na ohěn se nehodí. Umřel by nám na mučidlech. Bude jen přihednou obětí pro hlavou mordu posměchu země."

Na polky starosty markrabího přerušuje jednání a soud se uchyluje k poradě.

Když bylo znovu zahájeno jednání, nejvyšší soudi vstává, za ním všichni kněti a oznamuje rozhodnutí zemského soudu : Nejvyšší tribunál soudní v markrabství moravském po návrhu jasného starosty vladaře za příčinou podrobného zjištění okolností všech činů, jež se kladou za vinu obžalovanému přerušuje a odkládá konání pře proti panu Hynkovi z Kunštátu na neurčito.

znocjenským židům".

Šla ostře počeznému choti do svědomí :

"Ta vyloupená a vyžehlá sídla, ti utopenci i vísenci vás nikdy v noci nenavštěvují ? Ani markrabího seud vás neznepokojuje ve snách ?"

Manžel se ošívá : Spí prý v noci dobře. Zdi hrađu jsou tvrdé, stráží je velký počet liđu v šalířích i kapaliněch. Šbrojnice chrěstí ocelí. Až ke stropu je tam štítů, mečů a sudlic.

Paní zlostí vyhrkly z krásných očí slzy. Ach - jak je dobrý a statečný, ale tuřý. Zahynou oba pro jeho tupou váhavost, které on říká věrnost danému slovu.

Měnila se rychle. Dozrávala v svéhlavou, pánovitou šlechtičnu. Ustavilně zehrala na strýce pro jeho šalbu. Navštěvovaly ji sny, jak by její rod mohl získati nové slávy, vážnosti a bohatství. Jindy zase ji poděsil sen o trestu, který markrabí připravuje poráženým. Viděla, jak se blíží pomsta: Příšera krvavá, bleďá a strašlivá.

Vypravevala svoje sny manželí.

Ale ten ji šetrně konejšil. Ač pobočný, odmítal věřit snům.

"Vy nevíte, že skrze sny k nám promlouvá Bůh?"

Ale manžel už věděl, že jejími rty promlouvá také Vok otec. Starý korouhevní pán právě převáděl svou lodici horlivě na druhý břeh. Markrabí diskretně mu nabídl cennou poctu, opustí-li jevišovského a svěří-li se jeho ochraně : hrad Cimburk a všechno zboží kolem něho bude mu první odměnou. - Hle - vnařidlo plně vůně a štávy. Vokové drží poblíž toho hradu už Zdounky a Zborovice. Získají-li Cimburk, jejich zboží se přirohodně zaprouhčí. Vok starší se chutě zakousl do návnady na Joštové udici. - Markrabí daroval káysi Cimburk panu Zikmundovi z Letovic. Ale odňal mu ten pevný hrad, když se ten nevěděčnick přidal na stranu Protopovu. Včera jej daroval Čenkovi z Drahotuš, dnes mu jej odnímá, když se mu zlíbilo nabídnouti jej pánům z Holštejnu.

Paní Katruše konečně přece jen dovedla zdárně manželá, aby zapomněl na svou rabštejnskou přísahu.

Na její rady a kaléhání opustil toneuci koráb a dal se do služeb a ochrany markrabího. Jak zhusta bývá, také v této nekravavé seči zvířezila žena. Vellomyslný vladař bez výčitek přivítal ztraceného syna. Také král Zikmund se hrubě potěšil z návratu pobloudilce. Neboť Vokové byli rod mocný počtem zbrojných. Buden uzi teční.

Když se stálo po rozumu paní, na Hojštejně zavisťtlo zas blažené slunce.

-----0000-----

Neřnuba mouře usoudil, že je zbytečno za věcovou daleko na Ztracený mlýn dojíždět, když s ní může prodlévati ustavičně a byti v úhledném mlýně hospodářem. Rozhodl se po určitém otálení, jatié bývá obyčejem u zralých mládenců. Ale vďova nezapomínala jeho příslibů a uměla je mlé paměti mužské připomenouti.

Někhuba tedy hospodáři na Ztraceném mlýně.

Zuzena blahořečila té neděli, kdy přijel na Ztracený mlýn. Přivedla jí statečnéc muže. Jsou spolu a svoji. Čtyři zdravé syny čala mu do sedmi let. Cítí se u něho bezpečně a spokojena.

-----0000-----

Už v Praze zpupný duch Hynka z Kunštátu byl u konce sil. Doma jej ovládla hluboká únava. Jeho neklidná hlava v ovzduší demova došla úlevy. Uklidnila se. Po hrzravých letech napětí a nepokoje ponejprv pociťuje blaho samoty, odloučenosti a pokoje.

Minulo léto i podzim, přišla nová zima. Sedával tiše v hlubokém křesle ve velké rytířské komnatě.

V krbu hoří a praská smolné pařeží. Ohem konejšivě hlučí a zahřívá síň. Rytíř ani nepocítá dnů. Odešel se času, který plane mimo něj dál. Ale mimo něho, mimo jeho hrad, mimo Jevišovice plyne dále život v prudkém koleťání. Přijíždí často z hradu Holoubka bratr Jindřich, jindy přichází k němu starý kastelán a vypravují noviny. Hradní pán naslouchá, co podivného se děje v českých zemích. Slyší, jak mistři pražskéhc učení i vazatelé po vsi zemi se zarputile hádají o výklad božích slov. Vypravují mu, že z

Jeviševský odpovídal roztržitě a pomalu.

Nejvyšší soudí se otázal přísně :

"Proč jsi, pane z Kunštátu, nevyhovél nepředléně, půhonům nejvyššího zemského soudu ?"

Musil tři krát otázku opakovat.

Suchý Čert jen žalostně zašermoval pravici. Teprve po chvíli odpovídá skřehotavým hlasem :

"Půhonům na mě vzneseným jsem státi nemohl; neboť mne jal a věznil král český."

Dvanáct kmetů, dvanáct posilů zemské spravedlnosti mlčky hledí na epovědníka. Dvanáct pární očí se dívá na starce z ped nasupených zakulhlených obočí. Ale každý strach se odráží od Suchého Čerta jako šíp od pancíře. Důstojnost soudcovských stolic ani olesky očí nemohou oslepit slepého, který se zde před šranky zhroutil. Vždyť ani neslyší, nač se nejvyšší soudí táže. Rdyž odpovídá, zuby drkotejají pochod smrti.

Sedá neúčastně před černými taláry a hledími kmeti. Sedí ještěv justiční soubor zachovává důstojně chování. Ale mysle jsou reztríštěny a v rozpacích : Tak zde je ten slepý rytíř lapka, chudý a pokorený - ján hradů zadlužených až do posledního kamene. Je pro smích světu.

Joštův bodrý lid v auditoriu přihlíží divadlu napjatě. Byl zpracován loučnými i brněnskými řečnickými i chtivými žalobci. Zajiště tády dnes uslyší živý a napínavý rejstřík hříchnů a zločinů letrovských: Vražd, Znářství, loupeží, snad i smilstev. Nakonec přijde zajiště hratochvilná a vzrušující podívána : Lámaní na kole a stínání hlavy křvelacné šelmy. - Žalobci se těší, jak se budou dělit o majetek škůdce země. Jejich nároky jsou vysoké, ale všichni se zaklínají, že jsou spravedlivé.

V přísouří síle se stařečky a šedivý obličej hrubě ztráclí. Obžalovanému se smekla s očí černá pásha. Vyocnil na soudece veliké černé důlky. Šklebí se na ně tvář, poznačená hroznou pěstí válečníkova údělu. Straboška smrti. - Nicota.

Černé taláry se zavlnily rozpakky, nelibosti, odporem.

šetřene starých právních morem. Na zvláštní pavlači usedl nejvyšší zemský písař, který zapíše jednání a přečte všechna akta. U něho na stole je kříž a dvě svíce. Až padne orčel, komorník, který vedl poháněná k seudu a vyšetřování, vyhlásí náleze tribunálu a provede jej.

Za dvěma strážnými poučuje obžalovaného :

"Do šraň-u musíte vstoupit levou nohou napřed."

i cmoří soudu otevřel dvěře. Zvučným hlasem požádal pana Hynka z Lunštátu, seděním na Jevišovických a Rabštejně, aby vstoupil.

Slepý se pemalu plazí po berlích do síně hrdelního seudu. Šátrá za komorníkem. Černé, těžké závěsy před okny oddělují sín od denního světla. Ale zakuklení lidí přece jen vidí v šeru smutnou, potácivou postavu. Slepý nevidí nic. Mrzácky se plouhá síní a čeká, kde mu zavelí stát. Je slab a kráčí ztěžka a kolísavě, jak by pedlaha se pod ním chvěla v zemětřasu, jeho tvář je sesáá jako popel.

Žádá skřemotavě, aby mohl usednout. Na cestě do Brna stará rána na hlavě se mu otevřela a hnísa.

Převanct zakuklených výřů spravedlnosti pohlíží na rytíře loupežníka, slepého, chremého a seslého, jak se ledva vleče. Hledí převapení na lidskou zříceninu.

To že je on, tento ubožák, ta bídná kostra ?

To že je ten mrštný krahujec, pestrach země a řeholníků loučkůch ? To je ten jevištrvský sup, před nímž se třásla Louka i Třebíč i rakouské kraje, Lava, Rec i tvrdý hrad Hardek ? Býval kdysi jako královský hejtmán statečný rytíř, bitec, brozný jezdec - potom rušitel zemského pokoje, loupežník a mordýř. Už nyní se o něm vypravují desuplné legendy po moravské zemi. Vžycť je už pouhý starý hřib, vyhlodaný červy! Tenhle Suchý Čert už ztratil sataní křídla. Je sešlý a plesnivý jako starý sýr. Rysí zrak mu vyhasl, meč vypadl z ruky, která schromla.

Sluhové posadili rytíře na laviici. Komorník, který vedl púbon a šetření, uklonil se živé trosce a poležil několik personalních otázek.

mnohých kazatelen po české i moravské zemi šlehnají ohně. Žízňivé zástupy se tísní kolem nich a ssaají horrá slova kněží. Starý bojovník přemýšlí o těch zprávách a snaží se porozumět přicházejícímu věku a napětí času.

Jednoho dne, kdy na hradu prodléval bratr Jindřich, ohlásili jihočeského zemana, Jann Žižku z Trocnova. Oba Funštáti, Suchý Čert i Jindřich srdečně vítají vzácného hosta. Zvláště slepý hradní pán podivuhodně oživil a zvedl se ze svého křesla :

"Oj - náš milý druh, nám stále věrný - Jan Žižka."

Jednoeký host, s klopcem na levém okra, je oděn v krátký ovčí kožich. Sálá z něho plná mužná síla, jistota chování i řeči, když po srdečném pohostění promlouvá :

"Zůstával jsem dlouho bezbranný proti nátlisku Rožmberka i chtivých budějovických Němců. Ti obojí připravili mého otce i mne o všechno trocnovské zboží, právě jako jiné sousedy bezbranné. V české zemi je mnoho zoufalých ožebračených pány, kteří svévalně sdírají kůži sedláků i zemanů. Ty všechny tištěné jsem shromáždil v boufy. Poslal jsem opověd Jindřichu Rožmberkovi i krádežným měšťanům budějovickým. Je nás mnoho a máme sílu. Jdou s námi bitovšti, Erhart Puška z Kunštátu, mladý Frajír na Bystřici a velký počet zemanů, odraných o otcovské zboží jako já. Jdou s námi i mnozí nižší kněží českého jazyka. Ti káží lidu nová slova : Každé místo, jež vaše noha šlapati bude, vaše bude. Nobe jste málo opustili, abyste mnoho nabrali. - A jiní káží : Pánův aby nebylo a jeden druhému aby poddán nebyl."

Žižka pokračuje :

"Chudí opuštějí ze strachu před nátliskem mocných svůj bídný majetek v městech i vsích a putují na hory. Velké dílo mohou naplnit jen zástupy. Spojím ten bédný lid, tištěné zemaný i rytíře v boufy a obrátím jejich hněv i meče proti velmožům i nehodným kněžím, takovým, kteří neslouží Bohu, ale mamonu. Budu je tepat meči, sudlicí i copy z vůle boží, hubit na jejich pyšných hradech a klášterích s trubicemi

plavými hříšného mamou. Všechny, kteří tuhle tebe se pokoušeli uvrhnout do záhuby, ty šlůdce země v brně-
tu a hermelínu, budu trestat a jejich nocné hrady
s boží pomocí obrátím v sutiny a zahalím v planeny.
Pro jejich vzrůst chudým, jejich krádeže, smilstvo,
pých a svévoli. A až ztrestám záhubce doma, zavolám
všechny poctivé a věrné Čechy, aby proti zlostem,
které se nám od Němců a Zikmunda dějí, statečně se
postavili. Povedu lid proti nepřátelům a zhubcům
české země, jichž je Zikmund, loučlý opat, Režberk
i Rakušán."

Z řeči podseditéhe zemana vane pevné vily, jis-
tota a síla.

Když se hrst loučil, Jindřich Kunštát jcoj bra-
trsky obejmul a políbil. Slepý hradní pán v přesele
nechápe už plně hostových slov, ale přece jen vyci-
til jejich hloubku a pravdivou sílu. Když při lou-
čeni mu zeman tiskne pravici, oběma rukama ji potřá-
sá a praví :

"Řeknuji ti, milý jeme, za tvoji věrnost našemu
dílu a necht je tvoje počínání korunováno úspěchem!"
Zřejmě byl velmi potěšen a posílen návštěvou
nonadálcu.

-----o00o-----
Z Brna Hynka z Kunštátu, seděním na Jevišovi-
cích a na Rabštejně, volají soudcové.

"At počkají i At mne estaví s pokojem", bručel
slepý. Nechtělo se mu v zimě z Jevišovic.
Došla také zvěst, že Vokové opustili jeho při
a s vlájící koruhví přišli do téhora markrabíno.
Schýlil hlavu a řekl tprce :

"Hle - péni z Holštejna i Nosahají ani po kot-
níky tomu trocnovskému zemanu."

Je tedy epuštěn neti i svakom. Ido bude násle-
ďovat, jak se děje pravidlo núspsšnému člověku ?
V osamocení na hradě někdy zapomíná na chladný
svět i lidi.

Ala svět nezapomněl na něho. Trává šelma hně-
vu obchází Jevišovský hrad. - Procesi žalobců na
Suchého čerta přichází k zemskému soudu.

Šest lillii páni z Vrba na modrém štítu. Zlatý
pruh pole je dělí, na helmu ční zlatý sloup, střelou
pročatý. Ke třem děvním lillim toho rodu přidal druh-
dy své tři lillie francouzský král tomu předku, jenž
vlastní rukou římského hejtmána erbu Columnu zabil.
Čtyři lvi valdštejnští - ti na bitevním harcu
nemají soupeřů.
Meziříčí - znak perí. Kolik per, tolik nepřátel
pobito.

Černý lev žerotínský v červeném poli.
Tři ostve péni z Doubravice, rozčechnaly cizí
knír na rudém štítu.

Zlatý kapr hodějovský na modrém poli.
Dvě bílá letna pana z Kounic, sněžné jejich kvě-
ty raší z pěti kořenů.

Zlatý pruh rytířů z Hrádku na modrém poli.
Zlatá hvězda pana ze Šternberka, smicípá. Jeho
předkové metali Němce i Uhry s keni do písku, vrace-
jíce se z kolby jako vítězové, obdaření vzácnými přs-
teny, záponami, koňmy i ženskými úsměvy.

Devět korunevních velmožů a dva kmetcové rytíř-
ského stavu. Všichni důstojní, zakuklení ponuří, jak
se na přísné soudce sluší. Zvláště oči Zubří hlavy
vhlížejí tvrdě, jako oči zvěře v jeho znaku. Zubří
hlava se naklonila k Meziříčí, starci, který hlídá
své zboží a prospěchy na soutoku dvou řek. Také Šest
lillii naslouchá Zubří hlavě.

Lidě si ukazují soudce a šeptají :
"Hyte lillie nevoní a jsou temné jako černá noc."
Konečně pod nejvyšším baldachýnem usedl starosta
- markrabí. Jeho ramena ped hermelinem jsou už nízko
schýlena věkem. Velká hlava a dlouhý trup je prohnut
na tenkých a krátkých nohou. Ale když sedí a je za-
kuklen, vypadá ponuře a majestátně. Z děr kukly vy-
hlížejí do siné oči, plně jstivého stařeckého uspokoj-
jení. Vedle starosty vladaře strjí nepohnuté korunhev-
ník s jeho výsostným znakem.

Všechno je připraveno k zahájení a vedení pře.
Nejvyšší zemský soud, má je po levici kormorníka s re-
gistry, povede jednání a bude dbáti přísně, aby bylo

Alé po návratu z Prahy přirostl k donevu, nechtělo se mu z Jevišovic.

"Nebudete-li státi nejvyšším soudu v stanoveném čase, budete souzen v nepřítomnosti starým právem."

Splniv úkol, komeří se mlčky poklonil paní i rytíři a odešel.

Pan z Kunštátu se ještě několik dní rozmýšlel. Stařecky bublal. Nakonec se rozhodl přece jen jeti. Obtížné a pečlivé strojili služebníci slepce na jeho poslední jízdu - před zemský soud kmetů.

V Brně dal ohlásit, že stojí seudu. Ten stěvřel všechny spisy, týkající se věci Hynka z Kunštátu a Jevišovic, řečeného Suchý Čert.

Soud se bude konati veřejně. Ve dni kenání sín ortelní je strážena od rána silnými strážemi. Obzavleovaný čeká v předsíni, předním služebníkem.

V polokruhu sedí na stolicích kmeti, v černých talárech a v temných kuličích, jak je předepsáno pro soudění na ortelích. Kříží jsou oddělení od publika. Od zábradlí až ke dveřím je mračno diváků. Vlní a tísní se zde od rána, hlava na hlavě, jak ryby v třetíni.

Lidé z dlouhé chvíle si ukazují soudce.

Pod dvaměti baldachýny zasedle už jedenáct

sudí na polštářích. Pod baldachýnem nejvyšším čeká stolec čosud prázdný. Jen na zábrětní ploše se třepetá rozčepýřená orlice. Tam zasedne sám starosta martrabí, zalíbí-li se mu býti přítomnu seudu.

Pe obou stranách orlicích parátů a křídél usedli pánové značci:

Ostřev pánů z Travař, smrtonesná, ale starožitná. Nesitel nasazeval často hrdlo pro milost vlasti, jejíž byl věrný milovník a služebník. - Zlé huby praví, že za jeho služby vlasti jeho zboží nesmírné vzrostlo, neboť nezapomínal svého prospěchu.

Černá zubří hlava Pernštejnů na zlatém poli a v její chřípí houžev. Pysně vládně dvacetí zámků a tvrzím, rychtářů vlastní sedm kop. Pe stranách hlavy jsou dvě orlice, ty třínají rodový erbten.

Komorník - bedallus soudu - je už notrpěliv. Vyslal z Brna posla za poslem s púhony na jevišovský hrad. Ale štédce země ještě váhá státi nejvyšší stolicí soudní. A nové žaloby na Hynka z Kunštátu jep přjí.

Včera přišel k soudu kramář a nákladník brněnský Michal. Obrátiv se na starostu komorníka, položil u něho útek na Jevišovské. Žaluje na Hynka z Jevišovic, řečeného Suchý Čert, že mu vydal pravý a křestanský glejt s vlastní pečeti. V glejtu, jej ubzpečil a slíbil jomu i jeho tovaryšům, také za Jana Sokola z Lamberka i za všechny lidi jeho, aby mohl všude svobodně svým kupectvím jeti. Michal glejtu uvěřil a vyjel z Vidně do Brna. Na mostě u Pounic ho Jan Sokol z Lamberka s jeho tovaryši přepadli.

Všechnu bohátu viděnskou koupil, což tu byla, jemu i jeho tovaryšům pobrali a do Evančic svezli. Což mu pobráno, ocnuje na třístaajednaosmdesát kop grošů. Hynek se zemskému soudu zavázal zaplatit za to, že kupci Sokolm z Lamberka pobráne, tři sta čtyřicet kop. Ale nezaplatil nic. Kramář Michal se znovu devolává práva.

Starosta komorník dal epavěd bez odkladu zapsati do register. Žalobci byl přidelen soudní komorník. Ten chledá skutek, aby sznal corpus delikti a ocenil znovu škodu. Učiní o tom relaci k dskám. Nato bude obstarán řádný púhon vinníka a sepsána žaloba. Ta bude vepsána do knih púhonných.

Loč nastojte! Sotva sařikající kupčik edbolhal, přijel k soudu Vok starší z Holštějna. Ten pohni Suchého Čerta, že jej obmyslně podvedl. Vyzádal si něho mnoho ozbrojeného lidu, potřebného k útohu na bohatý klášter Louku u Znojma. Sliboval mu pravý díl kořisti. Poslal mu svého syna s valným houfem. Ale Jevišovský použil jeho lidu k boji s Uhry a Rakušany. Také Vok starší se cítí hrubě poštrozen.

Žádosti o zapsání žalob k dskám a registra se vršily v truhlicích soudu. Také znojemští kramáři a řemeslníci vyloveli žaloby z cechovních truhel na bývalého hradního hejtmána, který je slepý a už nekouše.

Stejně opatřil Leucij, jeho konvent, znějenský vikariát a různí laiční zománřové přicházejí si přihrát svoji krmáčku. Všichni se cítí hrubě poškozeni Suchým čertem a žádají plné odsouzení. Kde vypukly požáry, řádily nemoci, padaly kroupy, viděli v tom pekelné dílo Suchého čerta. Zavinili sucho i nouřadu. Vřochne, co se letrovských přihodilo v jižní moravské zemi, přišel číhonný opatřil a jeho lidé jevišovskému.

— Těžká je služba poslu nejvyššího zemského soudu. Každý púhen musí být třikrát opakován v stánových luhách a na místech rozličných. Bude oznámen purkistravi ve Znojme, také v Brně. Potom pojede posel do Jevišovic.

Bylo toho času násněží a ostrý vítr zavíjel rychlo všechny cesty. Posel nesl dhatí nepohody. Spravodlnost nechtěl.

Černé očný kemeri jede a jede. Vichřice sléhá a žone sněhové vlčky, ostré jaké jehly, do slzících očí. Čerti se žene po polích a pahorcích. Vraník s bílou lyskou se boří do huboké zeměti. Závěje zatrasily cesty v úvozech, nutno jeti pé polích. Na řasách, na jniru i na bradě je bílé chrýti. Čoi se kuli, oslepovány větřným a sněžným vířením. Vítr a lely spoutaly všemu tvorstvu čilost a odvahu, strývé se. I hladoví havrani se volýřili do skřýřů právé jako lidé. Jen na tišších návších v závěřij se ulázaly tváře v omech, větřinou vše tečné dětské. Starší lidé se choulí k teplu. Jenom cjedinebí chodci v kraji ho potřávají. Chlizeji se za ním s otázkou: Je tomu zas jede zemský kemeri s výzvou?

Zato na cestách v hlubokých lesích a hvozdech je hej! Tam v závěřij sněžná fujavice halasí jen po vrcholcích sesen a v haluzích jedlí a smrčků. Ale pod nimi dole je klidno. Čoi si edpocirou. Rozhlížeji se potrojné po sněžných stepách, které zanechala ve sněhu lesní zvíř. Jezdec sni čirbu, c vyňřáté komnatě, kde heří velké smrčkové špalky, rovněž c teplejší krmi. Jede i večer. S okem chalup mu kyne a vábí měřřé, teple světlo loučí nebo z roztopené pece. Světlo v omech vábí jezce, k němu tíhne

zastřženým humnem také hladový epěřnec i zajíc.

Řez přijel k jevišovskému podhrádí, sesedl s koně. Nechal jej v pohřadí, musí na hrad pěřřy a před paledny, jak má být. Hrad sám byl tichý, zděl se mrtvý a pustý. Posel ušřřil prudce jilcem meče na brlení mostu, potom ještě třikrát na bránu ošněřeny mi údery:

"Ve jměnu jeho milosti markraběho!"

Jak kráze zákon, odčlil zbraně a s pouhou komornickou helí - na znamení svého úřadu - vřřecil do zánřu. Jak vstoupil do brány, zvuk těžkých kročejů se odřřžel od hlemtí. Vstoupil po schodech do rytšřřské síně, kde seděl breadní pán. Púhenci, černý kiret na hlavě vztýčl komornickou hůl, aby ohlásil púhcn. Vňhal z pouzdra svátek. Na pergamenu je otisk pečeti zemské soudy v červeném vosku. Ukázal pečeti obžalovanému. Pomělu, vážně ji lěmal. Předčlital list, potom jej zase svinul.

Tento akřřt musí být opakován ještě dányřrát, vždy po dvou až pěti týdnech a pobaždě jiným komorníkem. Ten po obřadu na dveřích pohěněného ušřřil zářez a třísku veze sebou do Brna jako svědeectvi, že púhcn řáděně vyřřhl. V Brně komorníci každý provedeny púhcn bedlivě zapisují. Tíhenci musí být dorčřčno řadu, řádny cizozemec.

Tak rezvážně, pomalu a s bedlivou důřřladností kráčí spravodlnost zemského soudy vůči úroženým. Poddanému spěchá rychle a se svereřpostí podivuhodnou a nevypočítatelnou. Ještě není zlecin řáděně zjiřřřen a obviněny cítí na svém krřřu lechtání převazu nebo se sviřřjí v kláde.

Při třěti výzvě řřřdal komorník přisně, aby pan z řřmšřřtu se postavil zemšřřmu soudy neprodlěně.

Paní Aněřce, které byla přítomna při jeti posla, úzkostí se chvěly ruce a pollesla Kelena. Ale slepý rytřř se rozkřřřkl zhurta:

"Ať čěřřaji. Pánem svého času jsem sám. Sám rozhodnu, kdy se budu v Brně soudy stavěti. Čestěmu řřřřli já ve znějenskm kraji hejmanám a nikomu jiněmu." Křřřl se soudu ani smřřti.